

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 9, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1891/2004⁽¹⁾ fortolkes således, at det er forbudt for den kompetente toldafdeling eller det kompetente toldsted at give (eller lade give) en meddelelse i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1383/2003⁽²⁾, eller at foretage (eller lade foretage) en inspektion i henhold til artikel 9, stk. 3, andet afsnit, så længe en anmodning om indgriben, der er indgivet før den 1. juli 2004, ikke er blevet suppleret med den i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1383/2003 nævnte erklæring? Er denne erklæring med andre ord en formel betingelse for den fortsatte gyldighed af anmodningen om indgriben?
- 2) Skal artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1383/2003 fortolkes således, at den gav toldmyndighederne i Antwerpen mulighed for at forelægge seks vareprøver for varemærkeindehaveren, med henblik på at kunne afgøre, om der var tale om forfalskede varer, på den betingelse, at en sådan tilrådhedsstillelse af prøven ikke kan ligestilles med en grundig undersøgelse i henhold til artikel 9, stk. 3, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1383/2003 — hvorved det er tilladt nøjagtigt at kontrollere oprindelsen af og herkomsten for varerne — eller med en grundig teknisk analyse af en udtaget prøve i henhold til artikel 9, stk. 3, sidste afsnit, i forordning (EF) nr. 1383/2003? Hvis spørgsmålet besvares bekræftende: skulle denne tilrådhedsstillelse da have fundet sted inden for den i forordningens artikel 4, stk. 1, nævnte frist på tre arbejdsdage?
- 3) Er forordning (EF) nr. 1383/2003 til hinder for, at belgiske toldtjenestemænd videregiver oplysninger, der er blevet erhvervet inden for rammerne af gennemførelsen af forordningen, udenfor de i forordningen fastsatte kanaler — her tænkes bl.a. på forordningens artikel 9, stk. 2, og artikel 9, stk. 3, første afsnit — f.eks. inden for rammerne af en af de belgiske domstole anordnet vidneafhøring eller forelæggelse af skriftstykker?
- 4) Er forordning (EF) nr. 1383/2003 til hinder for, at oplysninger, der er blevet opnået ved anvendelsen af artikel 4, stk. 2 (jf. det andet spørgsmål) og artikel 9, stk. 2 og 3 — og som ikke er de i artikel 9, stk. 3, første afsnit, nævnte oplysninger — eller ved gennemførelsen af en af en belgisk dommer anordnet vidneafhøring eller forelæggelse af skriftstykker (jf. det tredje spørgsmål), anvendes inden for rammerne af en procedure, der ikke tjener til, at det fastslås, at der er tale om en forfalskning af varer, f.eks. inden for rammerne af en procedure til bekæmpelse af parallelimport?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1891/2004 af 21.10.2004 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om foranstaltninger over for varer, der krænker sådanne rettigheder (EUT L 328, s. 16).

⁽²⁾ EUT L 196 af 2.8.2003, s. 7.

Appel iværksat den 6. marts 2007 af Raiffeisen Zentralbank Österreich AG til prøvelse af dom afsagt den 14. december 2006 af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-259/02 — T-264/04 og T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, vedrørende sag T-259/02

(Sag C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (ved Rechtsanwalt S. Völcker og G. Terhorst)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt den 14. december 2006 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-259/02 — T-264/02 og T-271/02⁽¹⁾ ophæves, for så vidt som Kommissionen frifindes i det af RZB anlagte søgsmål.
- Artikel 3 i Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 (K(2002) 2091) annulleres for så vidt angår RZB.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som RZB er blevet pålagt ved den anfægtede beslutnings artikel 3, efter Domstolens frie skøn.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Retten har tilsidesat artikel 81 EF, idet den har antaget, at Kommissionen kan slutte, at udvalgmødernes blotte udstrækning til hele en medlemsstats område kan påvirke den mellemstatslige samhandel.

Retten har med urette anset udvalgmøderne for en »meget alvorlig overtrædelse« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i retningslinjerne for bødeberegningen. Retten har foretaget en urigtig anvendelse af de i retningslinjerne nævnte kriterier for overtrædelsens grovhed (overtrædelsens art, konkrete indvirkning på markedet, det relevante markeds udstrækning), har ikke taget hensyn til selektiviteten i Kommissionens forfølgning og har ikke til sidst foretaget den samlede afvejning af alle synspunkter, som den selv kræver.

Retten har på retsstridig vis tilskrevet RZB hele Raiffeisen-sektorens markedsandele. Derved har Retten med urette begrænset sin prøvelse til kun »åbenbar« forskellig behandling i forhold til andre banker. Der har ikke været det nødvendige retsgrundlag til en fuld tilskrivning.

Retten har bedømt RZB's samarbejde retligt forkert. Retten har anvendt kriteriet »betydelig merværdi« i strid med forbuddet mod tilbagevirkende kraft, har set bort fra, at diverse samarbejdsbidrag fra RZB var frivillige, har med urette lagt en omvendt bevisbyrde med hensyn til værdien af samarbejdet til grund, har uretmæssigt afvist den fælles redegørelse for de faktiske omstændigheder som en ubrugelig form for samarbejde, og har fejlagtigt ikke anset RZB's indrømmelse af, at aftalerne havde et konkurrencebegrænsende formål, for et samarbejdsbidrag.

(¹) EFT C 331, s. 29.

Appel iværksat den 6. marts 2007 af Bank Austria Creditanstalt AG til prøvelse af dom afsagt den 14. december 2006 af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-259/02 — T-264/02 og T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, vedrørende sag T-260/02

(Sag C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Bank Austria Creditanstalt AG (ved Rechtsanwalt Dres. C. Zschocke og J. Beninca)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten/Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt den 14. december 2006 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-259/02 — T-264/02 og T-271/02 (¹) i sag T-260/02 ophæves helt eller delvist.
- Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 i sag COMP/36.571 annulleres for så vidt angår BA-CA.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som BA-CA er blevet pålagt i Kommissionens omtvistede beslutning.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med sin appel ønsker appellanten en ophævelse af Rettens dom af 14. december 2006. Appellanten har anført talrige begrundelsesmangler, retlige fejl og procedurefejl.

Appellanten har kritiseret, at den anfægtede dom ikke på en måde, som kan efterprøves, har bekræftet Kommissionens opfattelse, hvorefter udvalgmøderne havde haft negative økonomiske virkninger. Ifølge appellanten tilsidesætter den anfægtede dom principperne om bevisførelse, idet den har misforstået de krav, der stilles til økonomiske rapporter som bevis for manglende økonomiske virkninger. På grund af den fremlagte rapport havde man ikke måtte tage hensyn til økonomiske virkninger ved fastsættelsen af bøden.

Appellanten har anført, at der i den anfægtede dom er set bort fra de krav, de europæiske retsinstanser stiller til en nedsættelse af bøden på grund af bødeforminskende faktorer. Som følge af denne retlige fejl er Kommissionens skønfejll ved ikke at anse deltagelsen af offentlige myndigheder og offentlighedens omfattende og beviste kendskab til udvalgmøderne for bødeforminskende ikke blevet korrigeret.

Med sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at der foreligger begrundelsesmangler, tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet samt yderligere retlige og proceduremæssige fejl i den anfægtede dom i forbindelse med Kommissionens bedømmelse af appellants samarbejdsbidrag.

Appellanten har fra begyndelsen samarbejdet med Kommissionen ved gennemgangen af sagsforholdet. Appellanten har navnlig fremlagt en omfattende beskrivelse af udvalgmøderne og omfangsrige dokumenter på et tidligt tidspunkt i sagsforløbet, hvilket appellanten ikke var forpligtet til, og dette materiale blev ifølge Rettens fastlæggelse af de faktiske omstændigheder anvendt af Kommissionen til den omtvistede beslutning. Med sit svar på meddelelsen af klagepunkter har appellanten derudover fremlagt en beskrivelse af de faktiske omstændigheder, som ifølge konstateringerne i den anfægtede dom ligeledes kunnet anvendes af Kommissionen til den omtvistede beslutning.

For appellants omfattende, nyttige og beviste samarbejde er der i den anfægtede dom — og den omtvistede beslutning — ikke blevet givet en nedsættelse af bøden. Dette udgør en fejl-agtig anvendelse af samarbejdsmeddelelsen, hvilket er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Endvidere er appellants ret til at blive hørt blevet tilsidesat i den anfægtede dom, idet appellanten ikke forinden har kunnet tage stilling til antagelser i dommen vedrørende størrelsen af den bøde, appellanten er blevet pålagt.

(¹) EUT C 331, s. 29.